

Mindretallets Forslag gaaer kun ud paa de Keiser, der foretages i Amtsråadets Anliggender, f. Ex. Keiser paa Veisyn. Det er ikke noget Fælles, men Noget, der kun vil indtræde, hvor enkelte Medlemmer paatage sig en større Byrde end de andre. Det kan næppe være den høitærede Minister ubekendt; at slike Forhold allerede finde Sted. Det er mig bekendt, at det i enkelte Amter er skeet, at enkelte Medlemmer have faaet Godtgjørelse for saadanne Keiser, og jeg skulde næsten troe, at der har været ministeriel Sanction derfor. Sagen er altsaa den, at Forholdet allerede eksisterer, og altsaa bør det efter min Formening, dersom det vedbliver at bestaae, have et Slags Legalisering. Man vil efter min Mening ikke vel kunne sige som almindelig Regel, at der skal gives Godtgjørelse, men det forekommer mig, at det er rigtigt at sige, at Amtsråadet, naar det finder, at der paalægges Noget en ekstraordinair Byrde, da ogsaa maa kunne gøde dem en Godtgjørelse for denne Byrde. Jeg skal kun endnu tilføie, at jeg for mit Vedkommende ikke lægger saa megen Vægt paa, om dette Forslag bliver antaget. Jeg troer, at hvis det bliver forkastet, vil Sagen rette sig administrativt, men jeg finder det bedre, at det skeer ved Lov. Men hvad jeg lægger Vægt paa er, at man ikke vedtager Fleertallets Forslag. Jeg har været nødt til at udvikle det videre, fordi det forekommer mig, at Thinget efter Ministerens Udtalelse let kunde komme til at antage, at Meningen af Mindretallets Forslag var videre gaaende end Fleertallets, medens det er det Modsatte.

Ordføreren: Jeg skal meget villig gjen tage, hvad der er udtalt i Betænkningen, at Lovens første Afsnit, der gaaer ud paa at indstifte en Bestyrelse for alle Fællesanliggender, er udarbejdet med Indsigt og Omhu, og at en Deel af de Ting, der ere optagne i Udvalgets Forslag, er hentet fra selve Motiverne, hvor de allerede findes fuldstændigt. Med Hensyn til de Spørgsmaal, der ere stillede til Ordføreren, skal jeg bemærke, at der findes Amter, hvor Udgifterne til Districtshæstene ere optagne paa Amtsrepartitionens Regnskab, saaledes at den hele Sag er de enkelte Districter ved-

kommende, hvorved der vel kan have været Binding for enkelte Districter, der kan have ført til Underbalance for Repartitionsfonden, men en Bestemmelse derom kan ikke blot svare sin Plads, men vil ikke godt kunne undværes. Jeg troer ogsaa, at selv hvor Udbringningen fuldstændig finder Sted, kan der være enkelte Smaaudgifter, f. Ex. til juridiske Forretninger, som det vilde være vanskeligt og besværligt at reparere stillingsviis paa de enkelte Løgder. Hvad Keiser angaaer, har jeg ikke benægtet, at man ved at tage for sig alle Bestemmelserne derom, kunde træffe en Overenskomst om Udgifternes Fordeling, men jeg troer, at det vil være overordentligt ønskeligt at opstille den Regel, at hvor Keiserne vedrøre saavel Amtet som Kjøbstaden, skal Udgiften afholdes af Amtskassen. Jeg skal bemærke, at der neppe er Noget, der saa meget som Amtmanden vedkommer begge, og i hvad Grinde han end reiser, ender han dog næsten altid i en Kjøbstad. Men saavidt mig bekendt er Overenskomsten om Vederlaget for fri Vedbring kun afluttet med Amtsrepartitionsfonden; naaget alle Keiser dog fortrinsviis stee for Kjøbstadernes Skyld, deeltage disse dog ikke i Udgifterne dertil. Et andet Forhold er Forligsmæglerens Keiser, som møde ved Forligsmægling for Landet. Herom er det udtrykkelig bestemt, at Udgiften skal bæres af Amtsrepartitionsfonden; og der er det dog evident, at Keiser angaaer begge, ja maa stee udelukkende Kjøbstaden, der altsaa vil være undertagen. Jeg troer ikke, at der kan træffes en Bestemmelse herom; og at det vil være mislykket at overlade det til Fortolkningen, og at der er et væsentligt Fortrin med Hensyn til Ordningens Simpleshed ved at henlægge det Altsammen til Fællesudgifter. Da Kjøbstaderne komme til at deeltage efter Hartkorn, betragtes de kun som Landsbyer, og det bliver altsaa kun et ubetydeligt Beløb, de Kjøbstæder komme til at udrede, der virkelig realiserer Begrebet om en Kjøbstad og væsentlig leve af Handel, Skibsfart og Industri. Men der gives Kjøbstæder, der væsentlig eller udelukkende leve af deres Agerbrug og altsaa, naar vi see bort fra Navnet og enkelte Indretninger, i deres Væsen ere Landcommuner, og altsaa deeltage i Ud-